

Arrest

nr. 239 702 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 22 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2018 maakt verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf en zwartwerk.

Op 10 december 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonzus E.A.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 27 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 juli 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonzus E.A.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 21 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2019 werd ingediend door:

Naam: L. (...)	Voornaam: A. (...)
Nationaliteit: Marokko	Geboortedatum: (...).1991
Geboorteplaats: M. (...)	Identificatienummer in het Rijksregister: ² xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)	

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.07.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde E. A. F. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.05.2017 met diverse uit- en inreisstempels: op basis van deze stempels blijkt dat betrokkene in de periode 07.05.2017 – 16.05.2017 in Schengen verbleef, op 24.05.2017 Marokko uitreisde (bestemming niet bekend, geen bijbehorende inreisstempel), op 25.05.2017 Marokko opnieuw inreisde om op 27.05.2017 Marokko opnieuw uit te reizen (bestemming niet bekend, geen bijbehorende inreisstempel)
- reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.10.2018 te Antwerpen
- identiteitskaart Marokko ((...)) op naam van betrokkene, met vermelding van het adres van de referentiepersoon
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.12.2016: echter, louter deze geldstorting is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige

aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene ten tijde van deze stortingen onvermogen was.

- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene (verzend- of ontvangstdatum, de verzenddatum is niet gekend van alle stortingen) dd. 10.01.2016, 19.01.2016, 22.01.2016, 30.01.2016, 04.02.2016, 05.02.2016, 08.02.2016, 24.02.2016, 24.03.2016, 28.03.2016, 30.03.2016, 13.04.2016, 19.04.2016, 25.04.2016, 02.05.2016, 19.05.2016, 25.05.2016, 26.05.2016, 04.06.2016, 25.06.2016, 22.07.2016, 01.08.2016, 02.08.2016, 09.08.2016, 05.09.2016, 27.01.2017 en 12.05.2017: echter, deze stortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene ten tijde van deze stortingen onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden / aangewend werden voor overige doeleinden.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2019' n°xxx dd. 15.07.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2019 tot op datum van het attest geen belastbare inkomsten had in Marokko: echter, gezien betrokkene in 2019 niet langer in Marokko verbleef, is het niet onlogisch dat hij geen inkomsten meer had in Marokko; dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'certificat de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx dd. 15.07.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juli 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko; dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerde attesten dd. 09.07.2019 en 21.01.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en haar echtgenoot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Bilzen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.07.2016 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.01.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 20.02.2019 – 30.07.2019 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte. Er dient opgemerkt te worden dat niet blijkt dat betrokkene over een arbeidskaart beschikte of vrijgesteld was hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

- "- Schending van de materiële motiveringsplicht*
- Schending van art. 47 vreemdelingenwet*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*

2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen

gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de EU referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende aantoont dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus (mevrouw E. A. F. (...)) noch deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag, aldus voorafgaand aan 22.07.2019.

Verzoeker brengt 28 geldstorting bij, waarvan 1 geldstorting (28.12.2016) rechtstreeks afkomstig zijn van de referentiepersoon, zijnde zijn Nederlandse schoonzus, mevrouw E. A. F. (...). De overige 27 geldstorting zijn volgens verwerende partij niet rechtsreeks afkomstig van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de storting strikt feitelijk gezien correct vastgesteld, doch vanuit juridisch oogpunt incorrect, aangezien de beslissing louter vermeldt dat de gelden niet rechtstreeks voortvloeien van de referentiepersoon.

Immers, indien niet wordt geanalyseerd in de bestreden beslissing noch melding wordt gemaakt wie dan de derde persoon zou zijn en welke relatie (feitelijk als juridisch) deze zou hebben met verzoeker enerzijds, anderzijds met de referentiepersoon, dient dit gekwalificeerd te worden als een disproportionele vaststelling vanwege verwerende partij.

Uit de bijgebrachte geldstorting blijkt uitdrukkelijk dat de geldstorting werden uitgevoerd door de broer van verzoeker, de heer N. L. (...), dewelke sedert 2015 de wettelijke echtgenoot betreft van de referentiepersoon, volledigheidshalve heeft verzoeker hieromtrent de huwelijksakte bijgebracht van de referentiepersoon en de broer van verzoeker, de heer N. L. (...).

Deze geldstorting werden in opdracht van de referentiepersoon uitgevoerd door haar echtgenoot, waarbij daarenboven dient vastgesteld te worden dat zowel de referentiepersoon als haar echtgenoot reeds gehuwd zijn in 2015 (voorafgaand aan de eerste storting van 10.01.2016). In het perspectief van het Belgisch familiaal huwelijksvermogensrecht zijn de referentiepersoon en de broer van verzoeker gehuwd met gemeenschap van goederen, hetgeen minstens mag impliceren dat de gelden afkomstig zijn van de huwgemeenschap en aldus van de referentiepersoon an sich.

De geldstorting tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag, zeer regelmatig en veelvuldig gedurende een structurele periode, gelden ontving van de referentiepersoon en haar echtgenoot, zijn broer, dewelke dienden voor zijn levensonderhoud in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt manifest haar materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;
- artikel 47 van de Vreemdelingenwet;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de gemachtigde van de Minister op disproportionele wijze zou hebben vastgesteld dat geldstorting niet rechtstreeks afkomstig zijn van de referentiepersoon.

De kritiek van de verzoekende partij echter niet kan worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 22.07.2019 een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar schoonzus, i.e. mevr. F. E. A. (...), en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie werd na, gedegen onderzoek van alle voorhanden zijnde stukken, vastgesteld dat uit het geheel van deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van

de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij is het niet met dergelijke motieven eens. In het bijzonder uit de verzoekende partij kritiek op de vaststellingen omtrent de geldstorting.

Door de verzoekende partij werden verschillende geldstorting overgemaakt. De gemachtigde van de Minister stelde vooreerst vast dat één geldstorting van de referentiepersoon aan de verzoekende partij werd overgemaakt. Deze dateert van 28.12.2016. De gemachtigde van de Minister motiveerde dat deze geldstorting te beperkt is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat de verzoekende partij ten tijde van deze storting onvermogen was.

Daarnaast werden door de verzoekende partij nog verschillende geldstorting overgemaakt die afkomstig zijn van een derde aan de verzoekende partij. De gemachtigde van de Minister stelde terecht vast dat deze storting niet afkomstig zijn van de referentiepersoon. Bovendien blijkt uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende dat de verzoekende partij ten tijde van deze storting onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden/aangewend werden voor overige doeleinden.

De verzoekende partij erkent dat slechts één geldstorting afkomstig is van de referentiepersoon en de overige geldstorting afkomstig zijn van een derde. Zij stelt echter dat deze derde de echtgenoot zou zijn van de referentiepersoon en, gezien de referentiepersoon en deze derde gehuwd zijn, de storting impliciet dus ook afkomstig zijn van de referentiepersoon.

Verweerder merkt dienaangaande vooreerst op dat de verzoekende partij in gebreke blijft om haar kritiek te ondersteuning met enig concreet stuk.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat dergelijke informatie niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl, zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij kan worden aangenomen (*quod non in casu*), er moet worden benadrukt dat voormeld motief naar oordeel niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing. Door de gemachtigde van de Minister werd immers tevens vastgesteld dat uit het geheel van de overgemaakte stukken niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Evenmin werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekers kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgplichtverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert,

wijzig de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen."

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 47 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.3.4. In eerste instantie wordt vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat *"(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene (...) in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."*

In essentie betwist verzoeker dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker erkent dat slechts één geldstorting rechtstreeks afkomstig was van de referentiepersoon. Verzoeker voert evenwel aan dat de overige 27 geldstortingen afkomstig waren van zijn broer, dit is de echtgenoot van de referentiepersoon. Verzoeker benadrukt dat zijn broer sinds 2015, dit is voorafgaand aan de eerste geldstorting huwde met de referentiepersoon. Verzoeker voert aan dat hij in dat verband de huwelijksakte van zijn broer en de referentiepersoon in het kader van zijn aanvraag heeft bijgebracht. Verzoeker werpt op dat vanuit het *"Belgisch familiaal*

huwelijksvermogensrecht" de referentiepersoon en zijn broer gehuwd zijn met "gemeenschap van goederen", wat volgens verzoeker impliceert dat de gelden afkomstig zijn van de huwgemeenschap en dus van de referentiepersoon.

Verzoeker viseert met zijn betoog het volgend motief uit de bestreden beslissing:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.12.2016: echter, louter deze geldstorting is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene ten tijde van deze storting onvermogen was.

- geldstorting vanwege een derde aan betrokkene (verzend- of ontvangstdatum, de verzenddatum is niet gekend van alle storting) dd. 10.01.2016, 19.01.2016, 22.01.2016, 30.01.2016, 04.02.2016, 05.02.2016, 08.02.2016, 24.02.2016, 24.03.2016, 28.03.2016, 30.03.2016, 13.04.2016, 19.04.2016, 25.04.2016, 02.05.2016, 19.05.2016, 25.05.2016, 26.05.2016, 04.06.2016, 25.06.2016, 22.07.2016, 01.08.2016, 02.08.2016, 09.08.2016, 05.09.2016, 27.01.2017 en 12.05.2017: echter, deze storting zijn niet afkomstig van de referentiepersoon. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene ten tijde van deze storting onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden / aangewend werden voor overige doeleinden."

Daargelaten de vraag of met de geldstorting van de echtgenoot van de referentiepersoon rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling of verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon wordt gewezen op het volgende.

Verzoeker laat het volgend motief van de bestreden beslissing volledig onbesproken: *"uit het geheel van de beschikbare gegevens (blijkt) niet afdoende dat betrokkene ten tijde van deze storting onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden / aangewend werden voor overige doeleinden."*

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoeker *"in de periode 20.02.2019 – 30.07.2019 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte."* Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Gelet op het feit dat niet afdoende blijkt dat verzoeker ten tijde van de geldstorting onvermogen was en de niet betwiste tewerkstelling van verzoeker *"in de periode 20.02.2019 – 30.07.2019"*, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *"(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie (...), en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."*

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET